

Arrest

nr. 226 766 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling te vorderen van de op 23 september 2019 verstuurde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 september 2019 tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen die beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest van 9 september 2019 met arrestnummer 225 813 wordt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 21 mei 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen die beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit verzoekschrift is nog hangend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en is gekend onder rolnummer 233.502. Op 11 juli 2019 heeft de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen gevorderd tegen voormeld bevel. Bij arrest 12 juli 2019 met nummer 223 961 verwerpt de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 21 mei 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Tegen die beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit verzoekschrift is nog hangend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en is gekend onder rolnummer 233.524.

Op 15 juli 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in. Bij beslissing van 9 augustus 2019 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 3 september 2019 met nummer 225 687 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 september 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. In die akte is een beslissing tot terugleiding naar de grens vervat. Dit is de bestreden akte, die als volgt luidt:

“Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: O.

voornaam: S.O.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

Werd op 21.05.2019 met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°), en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

EERSTE VERZOEK OM INTERNATIONALE BESCHERMING :

Op 15.07.2019, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 12.08.2019 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 22.08.2019 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 03.09.2019.

De verwijderingsbeslissing van 21.05.2019 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 21.05.2019 en door het gesloten centrum Merksplas op 21.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Op 21.12.2017 diende betrokkene een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van A.F.P., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 18.06.2018 werd deze aanvraag geweigerd. Op basis van de voorgelegde stukken werd vastgesteld dat zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, niet konden worden aangetoond. Deze weigering (bijlage 20) werd op 29.01.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag van de betekening van deze weigering en een bevel om het grondgebied te verlaten, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 20.05.2019 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 21.05.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 21.05.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Nigeria omdat zijn vriendin /vrouw in België is. Betrokkene stelt dat hij in België een relatie heeft met een Nederlandse onderdane P.F.P. Betrokkene diende twee maal een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van Mevr. A.F.. Deze aanvragen werden geweigerd omdat op basis van de voorgelegde stukken werd vastgesteld dat zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkene en Mevr. A.F., als het aangehaalde duurzame karakter ervan, niet konden worden aangetoond. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met Mevr. A.F., kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Deze weigeringen vormen dan ook een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. In elk geval toont betrokkene niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Nederlandse vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting evenmin schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 21.05.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd op 21.05.2019 gehoord door de politiezone van Antwerpen en het gesloten centrum te Merksplas.

Betrokkene verklaarde dat hij niet terug kan en dit omdat hij hier een vrouw heeft. Betrokkene werd op 05.08.2019 gehoord door het CGVS. Hij kreeg op dat moment de gelegenheid om alle aspecten met betrekking tot zijn vrees uiteen te zetten.

Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in haar beslissing.

Medisch

Met betrekking tot zijn medische situatie verklaarde betrokkene dat hij hartproblemen heeft.

Op 22.05.2019 + 23.05.2019 stelde de arts van het gesloten centrum te Merksplas vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Op 29.05.2019 en 19.07.2019 werd betrokkene Fit to Fly verklaard.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

Tegen de beslissing van 17 september 2019 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in. Dit verzoekschrift wordt op 23 september 2019 naar de Raad toegestuurd.

Bij huidige vordering vraagt de verzoekende partij bij wijze van voorlopige maatregelen, om de vordering die op 23 september 2019 aangetekend naar de Raad werd toegestuurd, versneld te behandelen en dit in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift laat de verzoekende partij na te preciseren op grond van welk wetsartikel zij voorlopige maatregelen vordert. Ter terechtzetting wordt de verzoekende partij hierop gewezen. Er wordt haar uitdrukkelijk de vraag gesteld of ze voorlopige maatregelen vordert op grond van artikel 39/84 of 39/85 van de Vreemdelingenwet. De advocaat van de verzoekende partij die ter terechtzetting verschijnt, stelt dat in principe voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet gevorderd wordt.

3.1. Over het horen bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terughoudingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek om, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de

tenuitvoerlegging imminent is (geworden), bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing (of voorlopige maatregelen) wordt gevorderd van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft de verzoekende partij op 23 september 2019 een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen ingediend waarbij zij de Raad verzoekt om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van beslissing van 17 september 2019, versneld te behandelen. De verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring waarvan zij de versnelde behandeling vraagt, eveneens werd verstuurd. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat op 23 september 2019 voormeld verzoekschrift eveneens naar de Raad werd verstuurd.

Uit de voormelde wettelijke bepaling volgt dat de Raad enkel de gevraagde voorlopige maatregelen behandelt op voorwaarde dat het om een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing betreft die en dat deze vordering werd ingeschreven op de rol.

In casu betreft het geen eerder ingediende gewone vordering tot schorsing die op de rol werd ingeschreven, daar het beroep slechts op maandag 23 september 2019 aangetekend werd verstuurd. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet en naar analogie met artikel 53bis, 2° van het Gerechtelijk Wetboek, worden aangetekende zendingen slechts geacht te zijn afgeleverd op de derde werkdag nadat zij ter post zijn aangeboden, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. In casu werd de aangetekende zending op 25 september 2019 op de Raad afgeleverd en op 25 september 2019 op de rol ingeschreven. Op het ogenblik dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen ingediend werd, was er nog geen eerdere gewone vordering tot schorsing die op de rol werd ingeschreven, ingediend.

In zoverre de verzoekende partij met de verzending per fax van de voormelde vordering tot schorsing aan de Raad op 23 september 2019, zou willen aangeven dat de vordering tot schorsing reeds bij de Raad zou zijn toegekomen en op de rol kon worden geschreven, wijst de Raad op artikel 3 van het procedurereglement van de Raad. Deze bepaling luidt als volgt:

“Alle processtukken worden aan de Raad toegezonden bij ter post aangetekende brief.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid bedoeld in artikel 39/82 en in artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980, kan in afwijking van het eerste lid, de verzoekende partij haar vordering tot schorsing of haar vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen:

1° hetzij, per fax verzenden, waarbij ze die fax uiterlijk op de terechtzitting met haar handtekening moet authenticiseren, zoniet wordt de zaak van de rol geschrapt;

2° hetzij per bode bezorgen aan de griffie, tegen ontvangstbewijs op de dagen en uren waarop de griffie toegankelijk moet zijn voor het publiek.

In afwijking van het eerste lid, kan de verwerende partij het administratief dossier en haar nota met opmerkingen per bode bezorgen aan de griffie, tegen ontvangstbewijs.”

Hieruit volgt duidelijk dat de gewone vordering tot schorsing bij een ter post aangetekende brief aan de Raad dient te worden toegezonden. Waaruit dan weer volgt dat de verzending per fax niet geldig is. Een fax is immers niets meer dan een niet ondertekende kopie van een origineel en heeft in principe geen enkele bewijskracht.

Enkel de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid of de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, kunnen per fax verzonden worden. Zodoende kan de verzoekende partij niet de verwachting koesteren dat haar verzoekschrift dat zij op 23 september 2019 aangetekend aan de Raad heeft toegestuurd, alsook per fax, reeds op de rol zou zijn ingeschreven en als eerder ingediende gewone vordering tot schorsing dient beschouwd te worden.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat ze voornamelijk de ‘heractivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2019 wilt aanvechten en dat ze daarom deze

combinatie" gedaan heeft. De Raad wijst erop dat de voorlopige maatregelen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift van 23 september 2019 vordert geenszins betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2019, maar op de beslissing van 17 september 2019 waarbij nieuwe een beslissing tot terugleiding genomen werd. Daarenboven heeft de verzoekende partij reeds op 11 juli 2019 bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen gevorderd tegen voormeld bevel. Bij arrest 12 juli 2019 met nummer 223 961 verwerpt de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wegens niet-ontvankelijkheid daar de vordering laattijdig ingediend werd.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient *in casu* vastgesteld te worden dat de huidige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk is.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de wetgever met de invoering van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet de bedoeling had om de behandeling door de Raad van de uiterst dringende verzoeken die worden ingediend door dezelfde vreemdeling, te stroomlijnen. Wanneer de uitvoering van een verwijderingsmaatregel het voorwerp is van een andere, nieuwe beslissing dan deze die het voorwerp is van een beroep tot schorsing en nietigverklaring dat al ingediend is, moet de vreemdeling gelijktijdig met de vraag van voorlopige maatregelen, een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen tegen deze verwijderingsmaatregel (parl.voorbereiding., St. Kamer, doc 53, 3445/01, p.13).

3.2. In zoverre de verzoekende partij doelt op artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet en haar belangen zou willen vrijwaren, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen."

Artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend."

Artikel 44, tweede lid en volgende van het PR RvV bepaalt:

"De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat:

- 1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;
- 2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;
- 3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;
- 4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;
- 5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd."

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan."

Artikel 48 van het PR RvV bepaalt als volgt:

"Indien de indiener van een vordering tot schorsing ook uiterst dringende voorlopige maatregelen vordert, is artikel 44, eerste en tweede lid, van toepassing op zijn verzoek. Artikel 46 is er niet op van toepassing.

Voor het overige verloopt de procedure overeenkomstig artikel 43, §§ 2 en 3."

De cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen

Uit de samenlezing van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 44 en 48 van het PR RvV, blijkt dat de Raad als enige bevoegd is om bij uiterst dringende noodzakelijkheid alle nodige maatregelen te bevelen om de belangen van de partijen veilig te stellen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV);
2. Bij de vordering tot schorsing worden ernstige middelen aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
3. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de Vreemdelingenwet);

De Raad wijst erop dat het opleggen van voorlopige maatregelen een accessorium is van de vordering tot schorsing. Daar uit hetgeen voorafgaat blijkt dat *in casu* geen vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 17 september 2019 bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorligt, is de vordering tot het bevelen van een voorlopige op grond van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet om die reden niet ontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. RYCKASEYS